

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2018 r., sygn. akt I C 926/16, w sprawie z powództwa W. I. przeciwko E. D., M. I. i T. I. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności: 1) oddalił powództwo, 2) przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kutnie na rzecz adwokata P. K. kwotę 2.952 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej świadczonej powodowi przez adwokata z urzędu, z uwzględnieniem obowiązującej stawki podatku vat, 3) stwierdził, że nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. przez sformułowanie na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie błędnego wniosku prowadzącego do uznania, że należności stwierdzone tytułami wykonawczymi na podstawie, których Komornik przy Sądzie Rejonowym w Kutnie prowadzi postępowanie egzekucyjne za sygn. akt KMP 4/00, zostały wyegzekwowane, w sytuacji gdy z akt sprawy wynika, że zaległość powoda w stosunku do pozwanych wynosi łącznie 30.747,53 zł, natomiast nie posiada zadłużenia wobec MOPS z tytułu świadczeń alimentacyjnych jak i zaliczek alimentacyjnych, co przy jednoczesnym oddaleniu dowodu z opinii biegłego rewidenta, skutkowało nierozpoznaniami przez Sąd istoty sprawy;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczność istotnych ustaleń sądu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie przez przyjęcie, że roszczenia objęte tytułami wykonawczymi zostały wyegzekwowane w sytuacji gdy z materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności z pisma Komornika z dnia 28.06.2016r. wynika, że zadłużenie powoda wynosi 30.747,53 zł,

- art. 233 § 1 k.p.c. przez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających, a to iż roszczenie egzekwowane na podstawie tytułów wykonawczych, o których pozbawienie wykonalności wnosił powód zostało wyegzekwowane, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie prowadzi do takiego wniosku a w szczególności w przypadku braku ustaleń sądu co do wielkości dokonanych przez powoda wpłat w toku postępowania egzekucyjnego oraz sposobu ich rozliczenia i zaksięgowania przez Komornika,

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rewidenta pomimo, że wniosek ten zmierzał do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy w szczególności prawidłowego zaksięgowania i rozliczenia dokonanych przez powoda wpłat w postępowaniu egzekucyjnym a okoliczność będąca przedmiotem dowodu nie została dostatecznie wyjaśniona a Sąd wydając orzeczenie rozstrzygał na podstawie niepełnego materiału dowodowego sprawy.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uznanie powództwa ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia celem przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego, w tym w szczególności przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego rewidenta oraz zwrócenia się do Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w Ż. o udzielenie informacji o których mowa w punkcie 4 i 5 pisma powoda z dnia 3.08.2017r. skierowanie stron postępowania do mediacji w trybie art. 183⁸ § 1 k.p.c. Nadto wniósł o przyznanie pełnomocnikowi wyznaczonemu z urzędu kosztów udzielonej powodowi z urzędu pomocy prawnej w postępowaniu przed Sądem II instancji, według norm przepisanych, które to koszty nie zostały uiszczone w całości, ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przywołany przepis statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów, która stanowi jeden z przejawów niezawisłości sędziowskiej. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Wobec tego dla skuteczności zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Skarżący powinien przy tym wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, LEX nr 180925).

Sąd Okręgowy podziela przedstawione powyżej poglądy stanowiące ugruntowany dorobek judykatury. Konfrontując ich treść ze stanowiskiem skarżącego należało uznać, że zarzuty stawiane zaskarżonemu rozstrzygnięciu nie mogą być uznane za zasadne, albowiem skarżący nie wykazał, ażeby Sąd pierwszej instancji przekroczył wyznaczone w treści art. 233 § 1 k.p.c. ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy zaś w sposób prawidłowy ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i zasadnie uznał, że roszczenia objęte tytułem przedmiotowym tytułem wykonawczym zostały wyegzekwowane. Okoliczności, te wynikają z zaświadczenia komornika z dnia 14 czerwca 2017 roku i pisma z dnia 30 maja 2017 roku Miejsko – Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w K..

Skuteczność zarzutu naruszenia przez Sąd rozpoznający sprawę dyspozycji art. 227 k.p.c. ma rację bytu jedynie w takiej sytuacji, gdy wykazane zostanie, że Sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź też gdy Sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru (wyroki SN: z dnia 4 listopada 2008 r., II PK 47/08, Lex nr 500202, z dnia 11 lipca 2012 r., II CSK 677/11, Lex nr 1228438, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 124/12, Lex nr 1250552; postanowienia: SN z dnia 11 maja 2005 r., III CK 548/04, Lex nr 151666; z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753). Wskazać także należy, że przepis art. 227 k.p.c. ma zastosowanie przed podjęciem rozstrzygnięć dowodowych i przewiduje uprawnienie Sądu do selekcji zgłaszanych dowodów, jako skutku dokonanej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Dowody, które nie odpowiadają tym kryteriom Sąd jest uprawniony pominąć (art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.). Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rewidenta w celu wyliczenia zadłużenia powoda jako zbędny. Ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, wynikało że należności objęte tytułem wykonawczym zostały wyegzekwowane.

Nie ma też racji skarżący zarzucając naruszenie art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. Powód nie udowodnił wystąpienia opisanych w tym przepisie przesłanek uwzględnienia powództwa opozycyjnego.

Powództwo przeciwegzekucyjne skierowane na pozbawienie lub ograniczenie wykonalności tytułu wykonawczego może być skutecznie wniesione tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego w całości lub w określonej jego części. Dłużnik traci możliwość wytoczenia powództwa opozycyjnego z

chwila wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym w całości lub w określonej części w odniesieniu do już wyegzekwowanego świadczenia. Powództwo to jest więc niedopuszczalne w części, w której wykonalność tytułu wykonawczego wygasła na skutek jego zrealizowania (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2014 r., II CSK 679/13, Lex).

Z uwagi na to, że należność objęta tytułem wykonawczym została wyegzekwowana, powództwo w przedmiotowej sprawie jest niedopuszczalne co oznacza, że nie mogło zostać skutecznie złożone.

Apelacja zatem jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

W punkcie 2 wyroku Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kutnie na rzecz adwokata P. K. kwotę 1.476 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Jej wysokość została ustalona odpowiednio do § 8 pkt 5 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 i § 4 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r (Dz.U. z 2016 r, poz. 1716). Jest to wynagrodzenie równe 50% stawki minimalnej (1200 zł) powiększone o stawkę VAT, tj. stanowiącą kwotę 276 złotych.